

אך בבית שני, כמבואר בפרקי היכלות, אף שבודאי היה בזה הסתר פנים כלפי בית ראשון, אך דווקא בו היה יותר גילוי בתורה, יותר הודה זיוה והדרה של תורה, אז קבלנו את התלמוד הקדוש, דוקא בזמן שאין לנו שיור אלא התורה הזאת, כאשר נלחמו על התורה נגד חכמת יוון, בזמן כזה יש בה גילויים שלא היו קודם. אחר זמני ההסתר פנים, מכוח ההשתלשלות הנוראה של התורה. אז היו גילויים מיוחדים, וממילא בכוח המיוחד הזה שייך שקטן שבהם מחיה מתים, שייך לקרוע את הנהר, לא מאותו כוח שבא על ידי נביא, כי אם מכוח הגילוי המיוחד בתורה.

וזה ממשיך עד היום הזה כל דור ודור כפי השגתו, כידוע שהחזו"א היה רגיל לומר "לא מאסתים ולא געלתים" מתקיים בזה שנתתי קצות החשן ורבי עקיבא איגר, ניתן לומר אצלנו שנתתי לכם רבנו חיים הלוי וחזון איש, וכל זה בקולות וברקים, הוויות דאביי ורבא, קול גדול ולא יסף, ותמיד אפשר להגיע עוד ועוד ולשון הגר"א זיע"א בהוויות דאביי ורבא שהיו "טוחנים" יותר, אצלם התגלה יותר, אביי ורבא גילו בעיקר את הענין של "הוויות דאביי ורבא", ובכל זמן בכל דור ודור גם במצבים הכי גדולים של הסתר פנים, תמיד נמשכת המציאות הקולות וברקים, ואת זה אנחנו מחוייבים לזכור.

ויש לשון בזה"ק שבשעה שהרב מלמד תורה יש בקולו קול גדול ולא יסף! כשיהודי כמו רבי ברוך בער אומר תורה, יש בקולו את הקול גדול ולא יסף. תמיד נמשכים הקולות והברקים, ואת זה אסור לשכוח.

הועתק על ידי אוצר החכמה